

2145 3die Beh. af Lovf. om Livsfor-

og Forsørgelses-Anst. af 1871. 2146

tale min Tilslutning til det foreliggende Vædringsforslag. Jeg indseer imidlertid ikke, at der var den allerringeste Grund eller Beføielse til at gjøre denne Bemærkning. Naar jeg nemlig for mit Vedkommende har følt mig fuldkomment tilfredsstillt ved det foreliggende Vædringsforslag, og naar jeg anseer det for at være i alle Henseender heldigt og svarende til det, som jeg ønsker, saa har jeg heller ikke havt den allerringeste Opfordring til at bestrebe mig for at søge at fremkalde andre Vædringsforslag. Jeg kan i Et og Alt slutte mig til Vædringsforslaget under Nr. 1, og jeg har derfor for mit Vedkommende slet ikke følt nogen Trang til noget som helst andet Vædringsforslag. — Jeg kan ikke tillægge de Indvendinger mod Forslaget, som den høitærede Finanzminister fremkom med, nogen afgjørende Vægt. Det forekommer mig, at de ikke vare af en saadan Natur, at de skulde kunne afholde dem, der forøvrigt ere overbeviste om det Hensigtsmæssige i Forslaget, fra at kunne slutte sig til samme. Jeg haaber ogsaa, at den høitærede Finanzminister, om end kun med Betænkelighed, som han udtrykte sig, saa dog ligeledes vil kunne slutte sig dertil. Men i ethvert Fald vil jeg for mit Vedkommende ikke kunne slutte mig til noget andet Forslag, og jeg maa altsaa holde paa Forslaget, som det er. — Naar den høitærede Finanzminister syntes at mene, at der, hvis den nye Anstalt kom til at staae paa den foreslaaede Maade for sig alene, kunde befrygtes et Deficit for den i den nærmeste Tid, inden Anstalten saa at sige ret var kommen til at udfolde sig, saa skal jeg — næst at bemærke, at der ialfald ikke vilde være nogen Fare derved, hvis det ikke havde nogen dybere Begrundelse i Planen, og naar der var saamange Midler tilstede hos de andre Anstalter, at Deficitet foreløbig kunde dækkes dermed — fremhæve, at denne Frygt vistnok beroer paa en Misforstaaelse. Jeg kan idetmindste ikke indse, det tilstaaer jeg, hvorledes det skulde blive muligt, at et saadant Deficit

indtraadte i Begyndelsen. Ja, hvis der var Tale om en ganske særlig Livsforlikringsanstalt, saa kunde jeg indse Muligheden af, at der, naar en saadan Anstalt strax forstikkede en heel Deel Liv, naturligviis mod forholdsviis smaa Præmier, og naar der saa hurtig indtraf flere Dødsfald, hvorefter store Summer strax skulde udbetales, kunde komme en diebliffelig Forlegenhed tilstede, idet der endnu ikke var blevet opsamlet en saadan Fond, som efter de forskjellige Dødelighedsforhold i Tidens Længde maatte kunne være tilstrækkelig til at dække de indtræffende Udbetalinger. Men den Anstalt, hvorefter der her er Tale, er jo en ganske anden. Det er en Anstalt, der vil søge mange Arter af Forsikringer, og ved hvilken, hvad der er Hovedsagen, idetmindste den langt overvejende Deel af Forsikringer vistnok vil vise sig at blive Livrenter under alle mulige forskjellige Former, enten saadanne Livrenter, som man tegner for sig selv, eller Livrenter, som man tegner for dem, som man efterlader, altsaa Dødsboerrenter. Ved alle denne Art af Forsikringer er jo Forholdet nu det, at, hvad man paatager sig, er Noget, der først kommer frem langt hen i Tiden, men hvad man derimod faaer, er Noget, der strax kommer ind. Man kan derfor være ganske tryk for, at, hvor slet man end gjør en saadan Anstalt, saa vil den altid i Begyndelsen staae overordentlig godt i finansiell Henseende. Den vil i Begyndelsen dnyge en heel Deel Penge sammen, og Alt vil være brillant og glædeligt. Det er først længere, ja bestøvære først langt hen i Tiden, at man kommer til at see Forholdet i dets Klarhed, og at man kommer til at føle, at ikke Alt er saa smukt ordnet, som man troede. — Jeg maa endvidere bemærke, at enhver Tale om, at vi nu skulde ville gjøre Noget, som er betænkeligt eller nyt eller uprovet, ogsaa beroer paa en fuldstændig Misforstaaelse. Det er jo nemlig os, der slutte os til Vædringsforslaget til § 1, som slet ikke ønske noget Andet end blot, at, hvad der nu bestaaer, og hvormed man hidtil har været